

Békesség az Olvasónak!

Olyan időben indítjuk útjára ezt az újságot, amikor a körülöttünk lévő világ, szűkebb-tágabb környezetünk egyre több gondot, bajt, terhet cipel és idéz elő magának. Olykor rémült szemlélői vagyunk a pusztításnak, máskor egészen közel jön hozzánk a nyomorúság. Nagyot fejlődött az emberiség a tudományok területén, mégis egyre nagyobb a sötétség a szívekben és a fejekben, mert az ember ugyanaz maradt: *Ádám nehéz örökségét hordozó, megváltásra szoruló lény*. Sokan érzik igaznak Ady Endre sorait: „Utam:... a Semmi!”; de vajon hányan tudnak tovább lépni, s „újból imádkozni”?

„*Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.*” (Ján 14,6) – mondja Jézus, mert ma sincs más út, igazság és élet, amely átvészelt minden időket, csak az, amelyet Ő kínál nekünk. „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Ján 3,16) Ezért lehet reménységünk. Lehet reménységünk gyászban, betegségben, kilátástalanságban, bánatban, életünk minden idejében, mert Isten szeret bennünket. Szeret, ismer, számontart, vezet is – ha elfogadjuk. Mindenható kezét ugyanis egyetlen dolog tarthatja vissza: a mi hitetlenségünk. Miért nem tudunk elfogadni?

Isten nemcsak egyen-egyenként gondoskodik rólunk, hanem gondja van egyházára is. Ő hív bennünket ma is: „*Mint élő kövek, épüljétek fel lelki házzá.*” (1Pt 2,5) Ezzel a reménységgel ajánljuk az Ő kegyelmébe e gyülekezeti lapot. Cselekedje, hogy az Ige ne csak a fülekig, de a szívekig jusson, hogy szomorúságunk örömmé változzon, hogy békességünket minden körülmények között megtaláljuk, s hogy mind többen vágyakozunk az Ő közelségébe. Úgy legyen.

Péntek Ágnes

Januárban, az egyetemes imahéten három este gyűltünk egybe ökumenikus Istentiszteleten könyörögni a keresztyének egységéért. Tamási József tiszaföldvári római katolikus plébános, Czirmay Árpád martfői és dr. Dobos Ágoston békésszentandrás református lelkész hirdette közöttünk az Igét. A hónap végén Érkeserűbe (Románia) voltunk hivatalosak az Imahét ottani zárására. Elkezdődött a nagyböjt, a Húsvétot megelőző 6 hét időszaka.

Ady Endre: ÁLMOM AZ ISTEN

Batyum: a legsúlyosabb Nincsen,
Utam: a nagy Nihil, a Semmi,
A sorsom: menni, menni, menni
S az álmom: az Isten.

Vele szeretnék találkozni,
Az álmommal, nagy bolond hitben
S csak ennyit szólni: Isten, Isten
S újból imádkozni.

Nem bírom már harcom vitézül,
Megtelek Isten-szezelemmel:
Szeret kibékülni az ember,
Mikor halni készül.

A Biblia a reménységről:

„*A reménység pedig nem szégyenít meg.*”
(Róm 5,5)

„*A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.*”
(Zsid 11,1)

„*Legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.*”
(1Pt 1,13)

„*A reménység Istene pedig töltön be titeket a hit által teljes örömmel és békességgel.*”
(Róm 15,13)

„*Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet.*”
(Zsolt 62,6)

„*A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.*”
(Róm 12,12)

A szeretet jegyében

Több évtizede foglalkoztatott bennünket, hogy községünk történetéből megismert távolabbi településeket jó volna felkeresni, lakóit és életüket megismerni, ha már a régmúlt történelem szálai összekötnek (pl. Váncsod, Érkeserű). Érdekesnek és izgalmasnak tűnt a gondolat, a megismerés, mivel elődeink egy része ezeken a településeken lelt otthonra üldöztetésük időszakában. Amint azt a leírásokból tudjuk, őseink kétszer menekültek erről a vidékről. Először a sok évig tartó elnéptelenedés a török világ alatt, majd amikor kezdtek visszatelepülni (sátrat verni) 1700-as évek elején kényszerültek nyugodtabb vidékre költözni. Ez is kb. 8-10 évig tartott. Váncsoddal az 1990-es évek első felében sikerült baráti kapcsolatot teremteni, ami pár év után – ki tudja miért – megszakadt. Bízom benne, hogy a közeljövőben sikerül az ottaniakkal is feleleveníteni a baráti szálakat. Netán a barátságot bővítendő összehozni Érkeserűt Váncsoddal.

Most viszont: 2005. január 30-án (vasárnap) lehetőségünk volt néhány öcsödinek (idő rövidsége miatt, akinek érvényes útlevele volt) lelkésznőnk, Péntek Ágnes vezetésével ellátogatni Érkeserűbe. Már korábban voltak, akik próbáltak kapcsolatot teremteni pl. tanítókkal levélváltás útján, a Református Egyháznak is írtunk, ők is írtak; volt, aki Erdélybe vezető útja alkalmával tett kitérőt a falu felkeresésére. Tehát a szálak kezdtek erősödni. Majd a technika is segített: az internet honlapján keresztül már sokat lehetett az érdeklődőnek megtudni oda-vissza alapon. Igen segítő társra találtunk lelkésznőnk és kedves férje személyében. A fenti időpontban egy meghívásnak tettünk eleget. Kedves lelkésznőnk az érkeserűi Lelkésznő meghívta az Ökumenikus Imahét bezárása alkalmával tartson Istentiszteletet, egyben szeretettel várják az öcsödieket, másokat is. Azt, hogy nagyon vártak, és szeretettel vártak bennünket, azt az első perctől végig érezni lehetett. A fogadtatás, a megnyilvánulások, a vendéglátás, a mindenféle érdeklődés, stb... A nyílt, őszinte tekintetek, az egyszerű, de igen nagyszerű beszélgetések. Engem teljesen magával ragadott az egész nap, de az a meglátásom, hogy útitársaimat is. Igen tájékozottak, felkészültek voltak „Öcsödből”. Sokat kérdeztek sok-sok témakörben. Ami nagyon tetszett: nem hivatalosan felállva „kérdeszek-felelész”-alapon, hanem egyéni, baráti beszélgetésben cserélgettük gondolatainkat. Teljesen elvegyülve a sok vendéglátó keserűiek között a nyolc vendég – mintha rokonokról érdeklődő társalgás folyt volna. Nem győzöm hangsúlyozni, hogy kedvesen, egyszerűen, nem pózolván álarc mögül, hanem őszintén, szívből jövő érdeklődés vette körül a kialakult légkört. Délelőtt 10 órakor kezdődött az istentisztelet, amin bizony nagyon meghatódva vettünk részt. A sok jelenlévő (több, mint 100 fő), a szépen szóló (hívői adakozásból felújított) orgona kísérettel zengő éneklés, a templom kazettás mennyezete (ami a múlt nyáron lett felújítva ugyancsak hívői segítséggel) stb... Következett a mi lelkésznőnk – általunk már megszokott – csodálatos tartalommal megtöltött tanítása, prédikációja, úrvacsoraosztás. Végül a sok szép éneklés után a HIMNUSZ! Gyönyörűen hangzott! Valóban igaz, hogy magyarságukat erőteljesebben hordozzák a kisebbségbe kényszerített magyarok. Természetesen megnyilvánult ez más téren is beszélgetésünk kapcsán. Istentisztelet után rövid idő alatt bár, de nagy beszélgetés a presbiterekkel, az idős és fiatal kántorral, aki most tanulja azt, a nagyon kedves Lelkész házaspárral, és a többi kedves vendéglátóval. Elérkezett a délidő: 13 óra körül volt az ebéd, egy régi tanteremben terítettek (egyház visszakapta). Sokan ültünk asztalhoz. Itt jegyzem meg, hogy megérkezésünkkor is terített asztal fogadott bennünket. (Forró tea, kávé, hideg, meleg sülték, disznótoros, kalácsféle, sütemények, stb...) Az ebédnél még jobban érezhető volt, hogy szívük minden melegével adták elénk. A finom (öcsödies ízek) tyúkhúsleves, sülték, rántott húsok, köretek, sütemények, kalácsok, italok, borok, rövidék. Jó hangulat: egy-két vicc mesélése, kis nótázás, dalolgatás. Itt már előkerült közben a férfiak részéről az öcsödi pálinka is. Sajnos az idő nagyon szaladt! Bizony fájó szívvel, de 4-5 óra között elbúcsúztunk. Időpont rögzítése nélkül (egyeztetés később) meghívtuk a most már testvéregyház vezetését, tagjait, vagyis az érkeserűieket.

Összefoglalva: látszik a községen, hogy sokáig nehéz sorsuk volt. Na és földrajzilag is a román terület központjától, de még Erdélyben is a legtávolabb fekvő település a többi Érmelléki, határszéli településekkel együtt. Ez a rész az, ahonnan nem visz az út sehova. Mégis nagyon gazdag em-

berek! Gazdagságuk a szívükben, lelkükben van, amit elődeiktől örökölték a fennmaradás, megmaradás jegyében, azt az összetartozás tudatát, a szeretetet nem veheti el tőlük senki! Nagyon nagy dolog: a szerény anyagi megélhetésükből tudnak juttatni Egyházuknak a felújításokra, tudnak ragaszkodást kimutatni egyházuk iránt tömeges templombajárással, az egyházi élet gyakorlásával. Mint az egyik ember mondta: ez nem kerül pénzbe, de fontos, hogy tudják mások a ragaszkodásukat templomukhoz. Az adakozás meg csak kitelik mindenkitől. Egy másik kedves beszélgető partnerem is megjegyezte: „jobb adni, mint kapni”.

A nagyon kedves Lelkésznőjünkkel és annak ugyancsak lelkész férjével együtt még sokminden tervet tudnak megvalósítani azzal a tettekre akarattal, amit tapasztaltunk. A szeretet nagyon összetartja az embereket.

Kedves vendéglátók között szeretetben eltölteni azt az egy nap néhány óráját – csodálatos volt!

Mészáros Józsefné

Dióhéjban Érkeserűről

A ma kb. 1050 főt számláló település Romániában, közvetlenül a magyar határ mellett, az Érmelléken, Nagyváradtól É-ra, Nagykárolytól pedig DNY-ra található. Lakóinak 99%-a magyar anyanyelvű. A lakosság 80%-a református, a többiek római katolikusok. Mindkét felekezetnek önálló temploma van. A reformátusok ma is álló temploma a korábbi kibővítésével 1800-ban, a katolikusoké 1825-ben épült. A falu sok régészeti lelettel büszkélkedhet. Érkeserűt már igen korán, az 1550-es évek elején meghódítja a reformáció. Nem sokkal később már református iskolája is van a településnek. 1580 körül itt született Keserői Dajka János, az erdélyi reformátusok legelső püspöke is. A tudós teológus egy ideig még Bethlen Gábor erdélyi fejedelem udvari papja és tanácsadója is volt. A református gyülekezet ma is használatban lévő úrasztali edényei közül a legrégebbi 1597-ből való. Az Érmellék – így Érkeserű is – egykoron és részben ma is halászatáról, gyékényfeldolgozásáról és boráról volt híres. A községnek nincs önálló Önkormányzata, hanem éppúgy, mint Magyarországon a körjegyzőségek esetében, úgy jelen esetben három településnek: Érkeserűnek, Kiskerekinek és Aszszonyvásárának van közös polgármestere, aki jelenleg keserői. A helybeliek, akik nem járnak el valahová a környékbe dolgozni, gazdálkodásból próbálnak megélni (kukoricatermesztés, disznó- és tehéntartás). A keserűiekben egyszerű, kedves, dolgozó, hagyománytisztelő, templombajáró embereket ismertem meg.

Jordán Ágnes

Anyakönyvi hírek 2005. január

Eltemettük:

1. Kovács Erzsébet 72 évet élt
2. Révész Pálné, Erdei Sára 83 évet élt testvéreinket.

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg, mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradozásaiktól, mert cselekedeteik követik őket.” (Jel 14, 13)

Imádkozzunk!

- gyász terhét hordozó családokért
- testvérgyülekezetünkért
- beteg testvéreinkért
- „szunnyadó” reformátusokért

Gyülekezeti alkalmaink:

Jézus mondja: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan.” (Mt 11,28)

- kedd 14 óra: Áhítat - Idősek Otthona
- csütörtök 16 óra: Bibliaóra – Gyülekezeti terem
- szombat 16 óra: Ifjúsági Bibliaóra – Gyül. terem
- vasárnap 9 óra: Istentisztelet - Templom
- hónap 3. vasárnap 15 óra: Istentisztelet - Mezőhék
- hónap 4. vasárnap 16 óra: Istentiszt. - Mesterszállás

Egyházfenntartói hozzájárulás 2005.

„...a jókedvű adakozót szereti az Isten.” (2Kor 9,7)

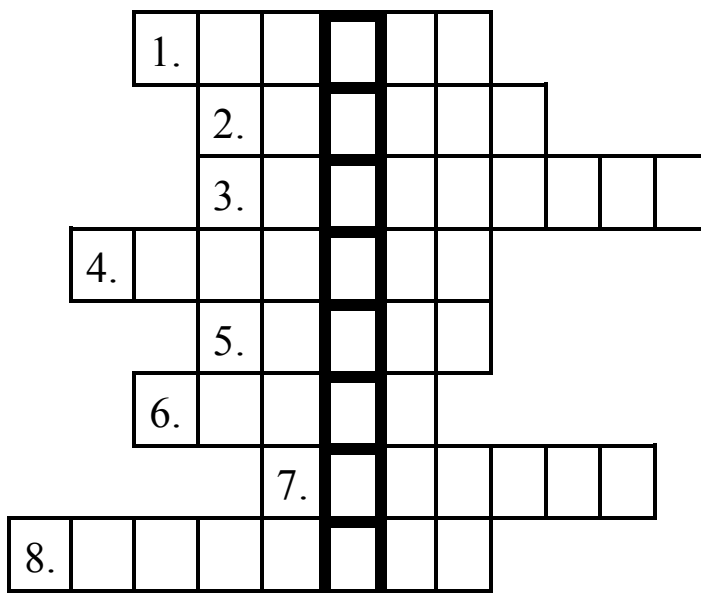
Ajánlott összeg: 2000 Ft/fő/év. Szeretnénk folytatni a felújítási és korszerűsítési munkákat a templomon, a gyülekezeti házon, valamint a parókián. Adományokat továbbra is köszönettel elfogadunk és Isten iránti hálával köszönjük meg egyházfenntartóink hűségét!

REJTVÉNY

A megfejtés beküldendő: a Lelkészi Hivatalba, 2005. február 28-ig. A helyes megfejtés beküldői között kisorsolunk egy Bibliai társasjátékot.

Meghatározások:

1. Jézus egyik tanítványa. (A „szeretett” tanítvány)
2. Ezzel táplálta népét Isten, a pusztai vándorlás alatt.
3. Ebből az országból vezette ki Mózes a zsidókat.
4. Ő jelent meg a pásztoroknak Karácsony este.
5. Káin testvére.
6. A Lélek gyümölcse. (Gal 5,22)
7. Az ő lányát támasztotta fel Jézus.
8. Ő volt a helytartó Jeruzsálemben, Jézus halálakor.

Egy amerikai gyülekezet havi körleveléből

Az élő egyházban sok „zajos” gyerek és mindenhol fiatalok vannak. A halott egyház tökéletesen csendes.

Az élő egyházban mindig új utakat keresnek. A halott egyház soha nem változtat semmit.

Az élő egyház nagy álma az Isten Országa. A halott egyháznak rémálmai vannak.

Az élő egyház gyorsan növekszik, így nem emlékszük mindenki a másik nevére. A halott egyházban éveken keresztül a nevek változatlanok.

Az élő egyház bátorságra, előrehaladásra hív. A halott egyház soha nem kockáztat semmit.

Az élő egyház kötelessége a világmisszió. A halott egyház mindenét magának tartja meg.

Az élő egyház megbocsát és bocsánatért könyörög. A halott egyház soha nem ejt hibákat.

Az élő egyház felhasználja hagyományait és lehetőségeit, hogy szolgáljon az embereknek. A halott egyház az embereket használja fel a tradíciók és a lehetőségek megőrzésére.

Az élő egyházban tizedet fizetők vannak, míg a halott egyházban csak borraivalót adnak.

Az élő egyház látja a kihívásokat és az alkalmakat, míg a halott egyház csak a problémákat és a veszélyeket.

Az élő egyháznak istentisztelete van, a halott egyháznak csak aggodalmai.

Az élő egyház evangelizál, a halott egyház megkövesedik.